

Rolnummer 562
Arrest nr. 24/94 van 10 maart 1994

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State bij arrest in zake de gemeente Voeren tegen de Vlaamse Gemeenschap.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters K. Blanckaert, P. Martens, Y. de Wasseige, G. De Baets en H. Coremans, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij arrest nr. 43.008 van 18 mei 1993 in zake de gemeente Voeren tegen de Vlaamse Gemeenschap stelt de Raad van State, afdeling administratie, IVde kamer, de volgende prejudiciële vraag :

« Schendt, door de materie die er het voorwerp van uitmaakt te regelen, het decreet van 28 januari 1977 van de Vlaamse Gemeenschap houdende vaststelling van het wapen en de vlag van de gemeenten de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij verzoekschrift van 13 februari 1989 verzoekt de gemeente Voeren de Raad van State het besluit van de Gemeenschapsminister van Cultuur van 9 december 1988 tot vaststelling van het wapen en de vlag van de gemeente Voeren te vernietigen. Dat besluit steunde op het decreet van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap van 28 januari 1977 houdende vaststelling van het wapen en de vlag van de gemeenten.

In zijn arrest van 18 mei 1993 stelt de Raad van State vast dat de partijen de conformiteit van voornoemd decreet van 28 januari 1977 met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat en de Gemeenschappen aan de orde stellen, wat de Raad ertoe verplicht met toepassing van artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof aan het Hof een prejudiciële vraag te stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

De expeditie van de verwijzingsbeslissing is op 28 mei 1993 op de griffie ontvangen.

Bij beschikking van 28 mei 1993 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven conform artikel 77 van de organieke wet bij op 10 juni 1993 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 12 juni 1993.

Memories zijn ingediend door :

- de Franse Gemeenschapsregering, Kunstlaan 19ad, Brussel, bij op 22 juli 1993 ter post aangetekende brief;
- de Vlaamse Regering, Jozef II-straat 30, Brussel, bij op 23 juli 1993 ter post aangetekende brief;
- de gemeente Voeren, Schoolstraat 115, Voeren, bij op 23 juli 1993 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven conform artikel 89 van de organieke wet bij op 22 september 1993 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Franse Gemeenschapsregering, bij op 21 oktober 1993 ter post aangetekende brief;
- de Vlaamse Regering, bij op 25 oktober 1993 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 4 november 1993 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 28 mei 1994.

Bij beschikking van 21 december 1993 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter H. Coremans als rechter-verslaggever ter vervanging van de heer L. De Grève, verkozen tot voorzitter.

Bij beschikking van 25 januari 1994 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 15 februari 1994.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 25 januari 1994 ter post aangetekende brieven.

Op de terechtzitting van 15 februari 1994 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. J. Peeters, advocaat bij de balie te Leuven, voor de gemeente Voeren;
 - . Mr. J. Sohier, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschap;
 - . Mr. S. Lust, advocaat bij de balie te Brugge, *loco* Mr. P. Van Orshoven, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers H. Coremans en Y. de Wasseige verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Memorie van de Franse Gemeenschapsregering

A.1. De Franse Gemeenschapsregering betoogt vooreerst dat het decreet van 28 januari 1977 zijn grondslag vindt in artikel 4, 4^e, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Krachtens dat artikel vormen het cultureel patrimonium, de musea en de andere wetenschappelijk-culturele instellingen een culturele aangelegenheid in de zin van artikel 59bis, § 2, 1°, van de Grondwet.

Volgens de Franse Gemeenschapsregering volgt uit de parlementaire voorbereiding dat het begrip « cultureel patrimonium » zeer ruim dient te worden opgevat. Eerder dan een gedetailleerde opsomming te geven van de verschillende culturele aangelegenheden, werd geopteerd voor het opstellen van een lijst met algemene rubrieken, precies om een ruime interpretatie mogelijk te maken. De tijdens de parlementaire voorbereiding opgesomde preciseringen van elke rubriek hebben slechts een exemplatief karakter. Uit het feit dat het wapen en de vlag van de gemeenten nooit als voorbeeld van materies die onder het begrip « cultureel patrimonium » vallen, werden geciteerd, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat ze niet tot dat patrimonium zouden behoren.

Vervolgens herinnert de Franse Gemeenschapsregering eraan dat de Gemeenschappen de meest ruime bevoegdheden inzake culturele aangelegenheden hebben, terwijl de federale Staat slechts bij wijze van uitzondering kan optreden. In geval van twijfel dient te worden besloten tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen. De Franse Gemeenschapsregering verwijst naar de rechtspraak van het Arbitragehof die uitgaat van een ruime interpretatie van een aantal culturele en persoonsgebonden aangelegenheden en die analoog zou dienen te worden toegepast op de aangelegenheid « cultureel patrimonium ». De enige uitzondering op die rechtspraak, het arrest nr. 14/91 inzake het antwoordrecht in de audiovisuele media, lijkt volgens de Franse Gemeenschapsregering te zijn ingegeven door de overweging dat de aangelegenheid van de bescherming van de openbare vrijheden tot de federale bevoegdheid behoort. Daar ten deze geen enkele openbare vrijheid in het geding is, is die rechtspraak irrelevant en dient men zich te houden aan de ruime interpretatie van de gemeenschapsbevoegdheid, terwijl de uitzonderingen erop strikt dienen te worden geïnterpreteerd.

Voorts wijst de Franse Gemeenschapsregering erop dat het onjuist is te beweren dat al wat niet formeel en uitdrukkelijk aan de Gemeenschappen is toegewezen, niet tot hun bevoegdheid zou behoren. Integendeel, zodra een domein een minimale band vertoont met een uitdrukkelijk aan de Gemeenschappen toegewezen aangelegenheid - wat het geval is met het wapen en de vlag van de gemeenten ten aanzien van het cultureel patrimonium - dient besloten te worden tot de gemeenschapsbevoegdheid. Het begrip « cultureel patrimonium » mag derhalve niet restrictief worden geïnterpreteerd.

Tot slot betoogt de Franse Gemeenschapsregering dat noch in de Vlaamse Gemeenschap, noch in de Franse Gemeenschap, waar een soortgelijk decreet bestaat, de bevoegdheid van de Gemeenschap tot het treffen van regelingen betreffende het wapen en de vlag van de gemeenten tijdens de parlementaire voorbereiding werd betwist.

Memorie van de Vlaamse Regering

A.2. De Vlaamse Regering betoogt dat de heraldiek in het algemeen, en meer in het bijzonder de regeling van het gebruik van heraldische wapens en vlaggen, het opleggen aan de gemeenten van het voeren van een vlag en een wapen en het regelen van de procedure voor de aanneming daarvan, tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoren en gebaseerd zijn op de bevoegdheidstoewijzing inzake het cultureel patrimonium, zijnde een culturele aangelegenheid. Het cultureel patrimonium van een Gemeenschap is haar cultureel erfgoed, dat moet worden verstaan als al wat door of in de Gemeenschap als getuigenis van haar beschavingsgeschiedenis is bewaard. Uit de parlementaire voorbereiding, en de voorbeelden die daar werden gegeven van wat onder het « cultureel patrimonium » dient te worden verstaan, blijkt dat de bevoegdheidstoewijzing ruim dient te worden opgevat, zodat de wapens en vlaggen, inzonderheid die van de gemeenten, tot het cultureel patrimonium dienen te worden gerekend.

Volgens de Vlaamse Regering is ook artikel 3 van het decreet, waar een specifiek toezicht wordt ingesteld, een regeling inzake het cultureel patrimonium. De bevoegdheid om een specifiek toezicht in te stellen

met betrekking tot de door een Gemeenschap in het kader van haar materiële bevoegdheid aan ondergeschikte besturen toegekende opdrachten, of tot door die ondergeschikte besturen inzake die aangelegenheden verrichte handelingen, ligt besloten in de materiële bevoegdheid zelf die haar is toegewezen, zoals door artikel 7 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen wordt bevestigd.

De Vlaamse Regering wijst er vervolgens op dat ook de Minister van Binnenlandse Zaken en de Franse Gemeenschapswetgever, die een soortgelijk decreet aannam, de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake wapens en vlaggen erkennen, wat ook het geval is voor de afdeling wetgeving van de Raad van State.

Memorie van de gemeente Voeren

A.3. De gemeente Voeren wijst er vooreerst op dat nergens in de memorie van toelichting van het ontwerp dat de wet van 21 juli 1971 zou worden, staat te lezen dat het wapen en de vlag van een gemeente deel zouden uitmaken van het cultureel patrimonium. Bij gebreke van enige uitdrukkelijke tekst of verwijzing in de Grondwet en het paraconstitutionele recht kan men niet vooropstellen dat de vaststelling van het wapen en de vlag van de gemeenten zonder beperking aan de Gemeenschappen zou zijn overgedragen. De bevoegdheid van de Gemeenschappen is beperkt tot de uitdrukkelijk aan hen overgedragen materies.

De gemeente Voeren wijst verder op de tussenkomst van de adjunct-arrondissementscommissaris van Voeren, die slechts kan zijn opgetreden voor en namens de Minister van Binnenlandse Zaken.

Tot slot merkt de gemeente Voeren op dat het aanvaarden van de gemeenschapsbevoegdheid terzake zou impliceren dat het in het decreet van 28 januari 1977 gemaakte onderscheid tussen de beslissingsbevoegdheid van de Minister van Binnenlandse Zaken en de adviesbevoegdheid van de Minister voor Nederlandse Cultuur zou verdwijnen, wat zou betekenen dat het desbetreffende substantiele vormvereiste geen zin meer zou hebben daar zowel de advies- als de beslissingsbevoegdheid voortaan bij de Vlaamse Regering zouden liggen. Het kan evenwel niet de bedoeling zijn om door middel van de bevoegdheidsbepalende regels substantiële vormvereisten uit te schakelen.

Memorie van antwoord van de Franse Gemeenschapsregering

A.4. De Franse Gemeenschapsregering herinnert eraan dat de lijst van voorbeelden van aangelegenheden die tot het « cultureel patrimonium » behoren niet exhaustief is. De wetgever heeft voor algemene rubrieken geopteerd om soepelheid mogelijk te maken en heeft verklaard dat de bevoegdheidstoewijzing inzake cultureel patrimonium een ruim domein bestrijkt. Het was voor de wetgever onmogelijk om *in abstracto* alle materies die onder het begrip « cultureel patrimonium » vallen, op te sommen. Anderzijds wordt in de tijdens de parlementaire voorbereiding gegeven lijst van voorbeelden dikwijls verwezen naar het historische belang van de aangelegenheden die onder het begrip « cultureel patrimonium » ressorteren. Welnu, het kan moeilijk worden ontkend dat het wapen en de vlag van de gemeenten van historisch belang zijn.

Vervolgens ontkent de Franse Gemeenschapsregering dat de bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake culturele aangelegenheden beperkt zou zijn tot de aangelegenheden die uitdrukkelijk werden overgedragen. De eigenheid van de culturele aangelegenheden ligt daarentegen juist in het feit dat de Gemeenschappen in dat verband een globale bevoegdheid hebben, zodat de federale bevoegdheid de uitzondering vormt die uitdrukkelijk dient te worden vermeld. Vervolgens wordt eraan herinnerd dat zowel de Gemeenschappen zelf, de Minister van Binnenlandse Zaken als de afdeling wetgeving van de Raad van State van oordeel zijn dat de materie van het wapen en de vlag van de gemeenten behoort tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen.

Wat betreft het argument van de gemeente Voeren over de tussenkomst van de adjunct-arrondissementscommissaris van Voeren, merkt de Franse Gemeenschapsregering op dat die gezagsdrager evengoed kan optreden onder het gezag van de federale Minister van Binnenlandse Zaken als onder het gezag van de minister die het bestuurlijk toezicht op de gemeenten uitoefent. Ten deze blijkt niet op ontegensprekelijke wijze dat de arrondissementscommissaris zou zijn opgetreden voor rekening van de Minister van Binnenlandse Zaken, en zelfs mocht dit zo zijn, dan kan daaruit nog geen authentieke interpretatie van de bevoegdheidsregel worden afgeleid, te meer daar de Minister van Binnenlandse Zaken zelf van oordeel is dat de Gemeenschappen bevoegd zijn inzake het wapen en de vlag van de gemeenten.

Tot slot betoogt de Franse Gemeenschapsregering dat het decreet van 28 januari 1977 is aangenomen vóór de in 1980 tot stand gekomen hervorming der instellingen. De bevoegdheden die toentertijd aan een nationale minister werden opgedragen, worden voortaan uitgeoefend door de bevoegde Gemeenschapsrege-

ringen.

Memorie van antwoord van de Vlaamse Regering

A.5. De Vlaamse Regering betoogt in haar memorie van antwoord dat in de in de Grondwet of krachtens de Grondwet uitgevaardigde bevoegdheidstoekenningen bezwaarlijk alle mogelijke toepassingen van de aan de Gemeenschappen en Gewesten toevertrouwde aangelegenheden kunnen worden opgesomd. Bij de totstandkoming van de wet van 21 juli 1971 werd uitdrukkelijk verklaard dat de in de parlementaire voorbereiding gegeven voorbeelden van wat tot het « cultureel patrimonium » behoort, niet exhaustief zijn.

Vervolgens betoogt de Vlaamse Regering dat ook federale overheden hun medewerking dienen te verlenen aan de uitvoering van gemeenschapsdecreten, *a fortiori* wanneer het om toezichhoudende overheden gaat. Artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bepaalt overigens dat de handelingen van de gemeenten en andere bestuursoverheden niet in strijd mogen zijn met onder meer de gemeenschapsdecreten, welke die overheden met de uitvoering daarvan kunnen belasten.

Tot slot betoogt de Vlaamse Regering dat het argument van de gemeente Voeren dat een substantieel vormvereiste zou worden uitgehold doordat beslissings- en adviesbevoegdheid in één hand zouden zijn verenigd, niets uit te staan heeft met de bevoegdheidsrechtelijke grondslag van het decreet, de enige rechtsvraag waarover het Arbitragehof uitspraak dient te doen. De Vlaamse Regering herinnert overigens aan het bepaalde in artikel 83 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Mocht ten gevolge van dat artikel enig onderscheid zijn opgeheven of enig substantieel vormvereiste zijn uitgehold, wat volgens de Vlaamse Regering niet het geval is, dan kan dat in ieder geval niet aan het decreet van 28 januari 1977 worden verweten, en kan het in ieder geval de bevoegdheidsrechtelijke grondslag van het decreet niet in het gedrang brengen.

B.1. De prejudiciële vraag betreft de conformiteit van het decreet van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap van 28 januari 1977 houdende vaststelling van het wapen en de vlag van de gemeenten met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat en de Gemeenschappen.

Het voormelde decreet luidt :

« Artikel 1. Iedere gemeente, gelegen in het Nederlandse taalgebied heeft een wapen en een vlag. Het wapen moet op het gemeentelijk zegel worden aangebracht.

Artikel 2. Binnen het jaar na het van kracht worden van dit decreet legt de gemeenteraad van de gemeente die geen officieel erkend eigen wapen, of erkende eigen vlag bezit, of deze wenst te wijzigen, daartoe een besluit ter bekrachtiging door de Koning aan de Minister van Binnenlandse Zaken voor. De gemeenteraad van een nieuwe gemeente doet zulks binnen het jaar na zijn installatie.

Alvorens bedoeld gemeenteraadsbesluit ter bekrachtiging aan de Koning voor te leggen, verzoekt de Minister van Binnenlandse Zaken om het advies van de Minister van Nederlandse Cultuur. Deze laatste brengt zijn advies uit binnen drie maanden na ontvangst van dit verzoek; zoniet wordt het advies geacht gunstig te zijn.

Indien de Minister van Binnenlandse Zaken een besluit ter zake van de gemeenteraad niet ter bekrachtiging aan de Koning wenst voor te leggen, deelt hij dit, binnen zes maanden na ontvangst van voornoemd besluit, aan de betrokken gemeenteraad mee, met het gemotiveerd verzoek een nieuw besluit te nemen binnen de termijn door hem bepaald.

Artikel 3. Indien na het verstrijken van de in artikel 2 gestelde termijnen een gemeente geen besluit heeft voorgelegd, legt de Minister van Binnenlandse Zaken, steeds na advies van de Minister van Nederlandse Cultuur, van ambtswege een voorstel betreffende de vaststelling van het eigen wapen en de eigen vlag ter bekrachtiging aan de Koning voor.

Artikel 4. Voor de in onderhavig decreet bedoelde gemeenten worden de bepalingen van het koninklijk besluit van 14 februari 1913 met betrekking tot de erkenning en de vergunning van de wapens der gemeenten, afgeschaft.

Artikel 5. Dit decreet treedt in werking op 1 januari 1977.

Artikel 6. De Minister van Binnenlandse Zaken is belast met de uitvoering van dit decreet ».

B.2. Toen het decreet van 28 januari 1977 werd aangenomen, waren de Cultuurraden op grond van het toenmalige artikel 59*bis*, § 2, eerste lid, 1°, van de Grondwet bevoegd om, ieder wat hem betreft, bij decreet de culturele aangelegenheden te regelen die, overeenkomstig artikel 59*bis*, § 2, tweede lid, van de Grondwet, werden vastgesteld bij een wet, aangenomen met de in § 1,

derde lid, van dat artikel bepaalde meerderheid.

Ter uitvoering van die grondwetsbepalingen werd de wet van 21 juli 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de Cultuurraden voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap en voor de Franse Cultuurgemeenschap aangenomen, waarvan artikel 2, 4°, luidde :

« De culturele aangelegenheden, bedoeld in artikel 59bis, § 2, 1°, van de Grondwet, zijn de volgende :

(...)

4° cultureel patrimonium, musea en andere wetenschappelijk-culturele instellingen;

(...) ».

B.3. Voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, moeten de grondwetgever en de bijzondere wetgever worden geacht aan de Gemeenschappen en de Gewesten de volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het uitvaardigen van de regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden.

Uit het voorafgaande volgt dat artikel 59bis, § 2, van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 2, 4°, van de wet van 21 juli 1971, het gehele beleid inzake het cultureel patrimonium aan de Cultuurgemeenschappen had overgedragen.

B.4. Uit de voorbeelden die in de loop van de parlementaire voorbereiding zijn gegeven, moet worden afgeleid dat het begrip « cultureel patrimonium », naar de duidelijke bedoeling van de wetgever, een ruim domein bestrijkt (*Gedr. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 400, p. 4) en onder meer naar het culturele erfgoed van de Gemeenschappen verwijst.

De heraldiek in het algemeen en de heraldische wapens en vlaggen in het bijzonder maken deel uit van het culturele erfgoed van de Gemeenschappen.

Uit de vaststelling dat het wapen en de vlag van de gemeenten niet uitdrukkelijk worden vernoemd in de memorie van toelichting van het wetsontwerp waaruit de voornoemde wet van 21 juli 1971 is voortgekomen, noch in de tekst van artikel 2, 4°, van die wet, kan niet worden afgeleid - zoals de gemeente Voeren voorhoudt - dat de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap terzake onbevoegd was. De wetgever heeft immers, om een ruime interpretatie van de culturele aangelegenheden mogelijk te maken, verkozen die aangelegenheden door middel van algemene rubrieken te omschrijven, eerder dan een gedetailleerde opsomming van elk van die

aangelegenheden te geven. Voorafgaand aan de nadere toelichting die bij ieder van die rubrieken in de memorie van toelichting werd gegeven, werd dan ook opgemerkt dat de aldaar verstrekte aanduidingen louter exemplatief waren, wat ook uit de aanhef van de omschrijving van de bevoegdheidstoewijzing inzake het cultureel patrimonium blijkt (*Gedr. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 400, p. 4). De decreetgever kan derhalve, voor zover hij binnen de grenzen van zijn bevoegdheid ter zake van cultuur blijft, bepalingen betreffende het wapen en de vlag van de gemeenten uitvaardigen.

B.5. Om het beleid inzake het cultureel patrimonium in het algemeen en dat van de heraldiek in het bijzonder sluitend te regelen en tot een goed einde te brengen, kon de decreetgever aan de gemeenten bepaalde verplichtingen opleggen. De decreetgever kon met name de gemeenten die nog geen officieel wapen of nog geen officiële vlag hadden, verplichten terzake aan de hogere overheid een voorstel te doen, en hij kon tevens bepalen dat de hogere overheid het wapen en de vlag van de gemeente vaststelt zonder gebonden te zijn door een voorstel van de gemeenteraad wanneer die binnen een bepaalde termijn terzake geen voorstel als voorgeschreven heeft ingediend.

B.6. De gemeente Voeren leidt nog een argument ten voordele van haar stelling af uit het optreden van de commissaris-adjunct van de arrondissementscommissaris van Tongeren in het concrete geval dat tot het geschil voor de Raad van State aanleiding gaf.

Zonder te moeten onderzoeken in welke hoedanigheid die commissaris is opgetreden, volstaat het vast te stellen dat uit het optreden van die gezagsdrager geen bindende interpretatie van de in het geding zijnde bevoegdheidsregel kan worden afgeleid.

B.7. Het door de gemeente Voeren aangewende argument betreffende de invloed van de inmiddels in werking getreden bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen op bepaalde door het decreet van 28 januari 1977 ter zake van advies- en beslissingsbevoegdheid opgelegde vormvereisten, is vreemd aan de door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Het decreet van de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap van 28 januari 1977 houdende vaststelling van het wapen en de vlag van de gemeenten houdt geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 10 maart 1994.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève